

и Методия, то ни са показва нѣколко чудно неговото обръщание въ 866 година въ Римъ съ вопросы, които са относатъ до новата религия. Въ тие вопросы са спомѣнува за различни проповѣдници въ Бѣлгария, но не е загатнато ни най-малко за солунските братия. Третѣю, не е никакъ вѣроятно, щото такавъ важенъ подвигъ, много по-важенъ, нежели ходѣнието имъ при сарацините и козарете, — щото тоя подвигъ, т. е. крѣщенiето на бѣлгарете и даруванiето имъ славянска писменность, да е билъ преминатъ съ сѣвѣршено мѣлчание въ паннонските житиета на св. братия, ако наистина тоя подвигъ е билъ извѣршенъ отъ тѣхъ. По сичките признаци са види, че една часть отъ дунавските бѣлгаре сѣ биле вече христiене още преди Кирила. Разбира се, че тие сѣ имале славянска писменность, а така сѣщо и начало отъ преводътъ на свѣщенното писание. Ако славянската писменность да не би сѣществувала понапредъ у бѣлгарете, а е била введена само въ времето на Бориса, то би било мѣчно и да си обясни човѣкъ онова процвѣтанiе на бѣлгарската писменность, което са е захванало още въ времето на самиятъ Бориса и което е достигнало до такава замѣчателна степенъ въ времето на неговиятъ приемникъ Симеона. Но за отношенията на Кирила и Методия камъ славянската писменность ние ще да поговориме на друго мѣсто (по поводътъ за азовско-черноморска Россiя).

И така, ако бѣлгарскиятъ народъ е сѣздалъ въ IX и X вѣкъ богата славянска писменность, съ която е надарилъ и другите славяне, то са